

25
Да забраватъ дни си черни,
Мжки, тжги, глоби...
Щ' она баратъ въ таква доба
Кога сегдѣ тихо,
Глухо сегдѣ, тъмно сегдѣ,
Сичко нощъ покрила,
И планини и долини,
Шуми и поляни,
И широкитѣ градини,
Сички бѣлъ свѣтъ божи.
Кога сичко се починватъ
Огъ печалби дневни,
Какъ звѣрове тѣй¹⁾ и птици
Питоми и диви.
Що накарало е баба
Домъ да си оставить?
Да се скитатъ като ²⁾ луда
Исто кукавица?
Некъ я питамъ, некъ узнаямъ,
Зло какво я нашло?
Чума ли село избила,
Градъ ли е морило?
Кжща ли вода отнесла
Та имотъ потопа?
Или клети, гладенъ турчинъ
Сърдце ѝ изгори?..

— Бабо! — слушашъ? — опули се,
Некъ си поприкажемъ
За твой, бабо, животъ, поминъ,
За младо ти врѣме.
Откждѣ си, кажи, бабо,
И отъ кое село?
Зло какво е тебе нашло,
Зла каква година?

¹⁾ Вж. бѣлѣжката по-рорѣ.

²⁾ Тукъ стои „като“, когато по-горѣ на всѣкждѣ е „како“.

